

[Madsen-Mygdal.]

Heste", vilde, hvis en Regering deraf kunde tænkes, hvis de overhovedet havde Medlemmer til at besætte Pladserne, have været i Stand til at præstere en mindst lige saa fyldig Lovbuket som den, Regeringen nu i sin Nøjsomhed hengiver sig til saa ubehersket Glæde over. (Statsministeren [Stauning]: Mon dog?). Mon dog? siger den højtærede Statsminister; jeg ser ikke, at de Love, der er gennemført i denne Samling, i mindste Maade er præget af, hvad det er for en Regering, der har gennemført dem; det siger jeg ikke som en Bebrejdelse mod den højtærede Regering, for det er, som jeg før sagde, et fuldkommen neutralt Lovgivningsarbejde; det, der er ført igennem, er alt sammen noget, som slet ikke har Forbindelse med den løfterige Agitation, som de to forenede Regeringspartier udfoldede før Valget.

Regeringen befinder sig nu i Dag i den Situation, at alt det, som den talte om ved Valget, alt det, den lovede Vælgerne, ligger begravet i det Folketing, hvor det nye Flertal har Magten, Æren og Ansvaret, medens det, der er gennemført, aldeles ikke blev omtalt forud for Valget. Fra denne almindelige Regel er der kun en enkelt Undtagelse, nemlig Restaurations-skattens Ophævelse, men denne ene Undtagelse, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nys omtalte med en Henrykkelse, der bedst kan lignedes med den Følelse, som besjæler Ørkenvandrerens, naar han pludselig uventet støder paa en Oase, er i saa høj Grad af formel Natur, at den reelle Løfteopfyldelse bliver af meget omdisputabel Karakter, og det er i hvert Tilfælde givet, at det, der er opnaaet, er ikke det, der blev stillet i Udsigt. Som bekendt fremsatte den nuværende Statsminister for et Aar siden her i Folketinget et kategorisk Forslag om Ophævelse af Restaurationsskatten uden Kompensation af nogen Art. Overfor den daværende Finansministers Paavisning af, at dette ikke lod sig gøre, svarede den nuværende Statsminister med en overlegen Afvisning, men saa meget har Statsministeren altsaa nu lært, at det var den daværende Finansminister, der havde Ret, og den nuværende Statsminister, der havde Uret. Ganske vist kunde 5 Mill. Kr. eller mindre end en Trediedel ophæves uden Kompensation, takket være den økonomiske Politik, som den forrige Regering havde gennemført, og uden hvilken den højtærede Finansminister nu vilde være ganske ude af Stand til at undvære disse 5 Mill. Kr., men Hovedparten maatte jo tages ved nye

Skatter baade paa Restaurationsforbruget og paa Hjemmeforbruget og med Indførelse af et Kontrolsystem, der ikke blot omfatter Restaurationerne, men nu ogsaa inddrager Detailhandlerne. Nogen større Taknemmelighed for denne Bedrift tror jeg nu ikke, Regeringen skal paaregne, men det faar vi nu at se.

Men det, der i øvrigt har politisk Interesse ved denne Rigsdagssamling, det er ikke, hvad der er gennemført, men absolut det, der ikke er gennemført, og efter at nu Socialdemokratiets Ordfører, lysende af Samlerglæde, har opsummeret den Række af Selvfølgeligheder, som er Samlingens Lovhøst, maa det maaske være mig tilladt at sige et Par Ord om alt det, der ikke er blevet til noget, alt det, der ikke er gjort noget ved, alt det, der ikke er ført igennem eller blot halvvejs igennem, og som netop var alt det, som Socialdemokraterne brugte saa mange store og drabelige Ord om forud for Valget.

Som bekendt indtog Lønningsloven og Sociallovgivningen en alt overskyggende Plads i den Agitation, i den Stemmekøbspolitik, som Socialdemokratiet med saa stort Udbytte drev forud for sidste Valg. Hvad er der da sket med Hensyn til disse to vigtige Lovgivningsomraader i det Aar, der nu er gaaet siden Valget? Ja, Svaret er meget let at give: Der er intet sket, absolut intet. For Tjenestemændenes Vedkommende er der ikke en Gang fremsat noget Forslag, og Folketinget har altsaa i dette Forhold været fritaget for at fungere som Gravkammer. Ikke en Gang den rimelige og haardt tiltrængte Forbedring af Overassistentklassens Forhold, som den forrige Regering havde bragt i Forslag, har den nuværende Regering fundet Anledning til at røre ved. Jeg hører nok, at Regeringen med stor Frejdighed hævder, at den ikke har lovet Tjenestemændene noget. Ved Normeringslovens Behandling her i Tinget for faa Dage siden udtalte den højtærede Statsminister, at det Løfte, der er givet Tjenestemændene om, at de skulde have Lejlighed til at udtale sig om deres Forhold, er opfyldt. Var det virkelig alt, hvad der blev lovet Tjenestemændene, at de skulde faa Lejlighed til at udtale sig om deres Forhold? Jeg vilste egentlig ikke bedre end, at Tjenestemændene til enhver Tid, under en hvilken som helst Regering, har Adgang til at udtale sig om deres Forhold og fremsætte deres Ønsker. Vi har aldrig haft en Regering, der kunde tænkes at formene dem denne Adgang, og vi faar det forhaabentlig heller ikke, men under den socialdemokratiske Regering synes det altsaa at være en sær Naade, at Tjeneste-